

rigui o es pensi). Paradís va haver d'inter-
pretació, junt amb la Societat Musi-
flia, de *Tio Canya*, un vell tema d'Al Tall so-
cions lingüístiques que rep un home de
el franquisme i contra les quals, com va
ue de manifest dissabte, caldrà continuar
més força que mai.

Mirador

Eva Vázquez

Bonaventura Anson, al mar que recomença

'Argos', peça en marbre que Bonaventura Anson va esculpir el 1996, durant la seva estada a Carrara ■ CEDIDA

Bonaventura Anson (Tossa, 1945-2021) feia anys que tenia el taller a Quart, al Gironès, terra de terrissaires laboriosos, però de lluny no feia més que tornar una vegada i una altra a aquell recés de mar d'on procedia com a fill de pescadors. L'evocava a cops de maça, quan convenia, ficant-lo dins la pedra, dins la pintura o el gravat, perquè els ondulés i erosionés de tal manera que semblessin, potser de manera inconscient, obres inacabades, com en el famós vers d'*El cementiri marí* de Paul Valéry, "La mar, la mar, que sempre recomença". Aquell mar de Tossa travessa l'obra sencera d'Anson, no pas a la manera idealitzada de qui se n'enyora o de qui s'hi aferra com una marca d'estil, un manierisme al capdavant, sinó amb la fúria dels qui estimen de debò allò que fan i el tema que escullen per no reduir-lo a un arquetip, per furgar també en les seves ferides, encara que sigui amb ulls apesats. En cada una de les peces que li van inspirar el mar i els mites mediterranis, les sèries escollides en la completa exposició antològica que li han organitzat al Castell de Calonge, aconseguix expressar alguna cosa que, abans de la seva compres-

sió dins una forma, no existia, no d'aquella manera ni amb aquell sentit. És una conquesta formidable en un artista que va treballar moltíssim i sempre al voltant d'uns pocs motius que rege-

**Va treballar
amb pocs temes
que regenerava
a cada peça**

nerava a cada peça: la finestra, les gàbies, els corcs, les estagues, les ampolles, les presons, les caps, la memòria, el mar. A Calonge, la fundació que vetlla pel seu llegat hi ha portat una vintena d'escultures de gran format, una desena de pintures també de grans dimensions, i una quinzena de peces més petites, entre escultures de bronze, metacrilat i fusta, que ocupen les dues sales renaixentistes del recinte, complementades amb un documental en què es veu l'artista treballant la talla directa. Totes estan datades entre 1975, l'any de la seva estada a Menorca abans d'establir-se a París, i el mateix 2021, en què va morir, amb la revelació de l'escultura a partir del 1980 entremig, arran de la seva experiència al taller Corsanini de Carrara. Vista ara en conjunt, es presenta com l'obra d'un artista altament dotat que equilibrava com pocs el sentit de la intimitat i el compromís amb el món. ■